

DECCAL'İN ÖZELLİKLERİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn... Seyyidinâ ve senedinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'ddîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasîli ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ الدَّجَالَ خَارِجٌ وَإِنَّهُ أَعْوَرُ عَيْنِ الشِّمَالِ عَلَيْهَا
ظَفْرَةٌ غَلِيظَةٌ وَإِنَّهُ يُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ
وَيُحْيِي الْمَوْتَى وَيَقُولُ لِلنَّاسِ أَنَا رَبُّكُمْ فَمَنْ قَالَ
أَنْتَ رَبِّي فَقَدْ فُتِنَ وَمَنْ قَالَ رَبِّي اللَّهُ حَتَّى يَمُوتَ
عَلَى ذَلِكَ فَقَدْ عَصِمَ مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَالِ وَلَا فِتْنَةَ
عَلَيْهِ وَلَا عَذَابَ فَيَلْبَثُ فِي الْأَرْضِ مَا شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

يَجِيءُ عَيْسَى بْنُ مَرْيَمَ مِنْ قِبَلِ الْمَغْرِبِ مُصَدِّقًا
بِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَى مِلَّتِهِ فَيَقْتُلُ
الدَّجَالَ ثُمَّ إِنَّمَا هُوَ قِيَامُ السَّاعَةِ

(حم. طب. و الرويانى ض. عن سمرة)

RE. 97/5 (Inne'd-deccâle hâricun, ve innehû a'veru ayni's-şimâli aleyhâ zafretün galîzatün, ve innehû yübriu'l-ekmehe ve'l-ebrase, ve yuhyi'l-mevtâ, ve yekülü li'n-nâsi: Ene rabbüküm. Femen kâle: Ente rabbî, fekad fütine; ve men kâle: Rabbiya'llâhu hattâyemûte alâ zâlike, fekad usime min fitneti'd-deccâli, ve lâ fitnete aleyhi, ve lâ azâbe; ve yelbesü fi'l-ardi mâşâallâhu, sümme yecîu ise'bnü meryeme min kıbeli'l-mağribi, musaddikan bi-muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve alâ milletihî, feyaktulü'd-deccâle, sümme innemâ hüve kıyâmu's-sâati.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Çok değerli, sevgili, kıymetli kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümleinizden razı olsun... Cümleinizi sevdiği kulları zümresine dâhil eylesin... İki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Peygamber-i Zîşânımız'ın mübarek hadîs-i şeriflerinden bir demet, bir miktar okuyup izahı ile meşgul olmak üzere bu mübarek mescidde toplanmış bulunuyoruz. Allah-u Teâlâ hazretleri bizi şefaati-uzmâ-i nebeviyyeye nâil eylesin...

Âhirette bizi ona komşu eylesin... Ömrümüzü sünnet-i seniyyesine bağlı olarak geçirmeyi nasib eylesin...

Bu hadîs-i şerifler *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 97. sayfasının beşinci hadîs-i şerifi ve devamları olacak. Bu bakımdan merak edenler oralardan araştırıp bulup öğrenebilirler, bakabilirler ve takip edebilirler.

Bu hadîs-i şeriferin izahına başlamadan önce, başta Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ SAS Hazretleri'nin ruh-i pâkine bizlerden bir hediye-i Kur'âniyye olsun diye; sonra onun âline, ashâbına, etbâına, ahbâbına, cümle sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ervâh-ı tayyibelerine ve hâsseten Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî Hazretleri'nin ruhuna, eserini okuduğumuz Gümüşhânevî Ahmed Ziyâeddîn Efendimiz'in ruhuna;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına; ve uzaktan yakından burada bu dersi dinlemeye gelen kıymetli kardeşlerimizin, cemaatimizin geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun, ruhları şâd olsun, makamları âlâ olsun diye;

Bizler de Mevlâmızın sevdiği kullar olalım, Rabbimizin huzuruna sevdiği razı olduğu kullar olarak varalım, cennetiyle cemaliyle müşerref olalım diye bir *Fâtiha*, on bir *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

.....

a. Deccal Mutlaka Çıkacak

Demin metnini okuduğumuz 97. sayfanın 5. hadîs-i şerifi ve devamı dört hadîs-i şerif Deccal ile ilgili. Hadîs-i şerifi Ahmed ibn-i Hanbel ve Taberânî ve daha başka kaynaklar Semure RA'dan rivayet etmişler. Okuyoruz. Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyuruyor:¹

إِنَّ الدَّجَالَ خَارِجٌ وَإِنَّهُ أَعْوَرُ عَيْنِ الشِّمَالِ عَلَيْهَا
ظَفْرَةٌ غَلِيظَةٌ وَإِنَّهُ يُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ
وَيُحْيِي الْمَوْتَى وَيَقُولُ لِلنَّاسِ أَنَا رَبُّكُمْ فَمَنْ قَالَ
أَنْتَ رَبِّي فَقَدْ فُتِنَ وَمَنْ قَالَ رَبِّي اللَّهُ حَتَّى يَمُوتَ
عَلَى ذَلِكَ فَقَدْ عَصِمَ مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَالِ وَلَا فِتْنَةَ
عَلَيْهِ وَلَا عَذَابَ فَيَلْبَثُ فِي الْأَرْضِ مَا شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ
يَجِيءُ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ مِنْ قِبَلِ الْمَغْرِبِ مُصَدِّقًا
بِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَى مِلَّتِهِ فَيَقْتُلُ
الدَّجَالَ ثُمَّ إِنَّمَا هُوَ قِيَامُ السَّاعَةِ

(حم. طب. والرويانى ض. عن سمرة)

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.13, no:20163; Taberânî, *Mu'cemü'lKebîr*, c.VII, s.265, no:7082; Ruyânî, *Müsned*, c.II, s.449, no:809; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VII, s.648, no:12504; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.II, s.230; Semure ibn-i Cündeb RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.318, no:38795; *Câmiü'l-Ehadîs*, c.VII, s.254, no:6240.

RE. 97/5 (*Inne'd-deccâle hâricun, ve innehû a'veru ayni'ş-şimâli aleyhâ zafretün galîzatün, ve innehû yübriu'l-ekmehe ve'l-ebrase, ve yuhyi'l-mevtâ, ve yekülü li'n-nâsi: Ene rabbüküm. Femen kâle: Ente rabbî, fekad fütine; ve men kâle: Rabbiya'llâhu hattâyemûte alâ zâlike, fekad usime min fitneti'd-deccâli, ve lâ fitnete aleyhi, ve lâ azâbe; ve yelbesü fi'l-ardi mâşâallâhu, sümme yecîu ise'bnü meryeme min kıbeli'l-mağribi, musaddikan bi-muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve alâ milletihî, feyaktulü'd-deccâle, sümme innemâ hüve kıyâmu's-sâati.*)

(*Inne'd-deccâle hâricun*) “Deccal hiç şüphe yok ki çıkacaktır.”

İsm-i fâil siygası kullanılırsa Arapça'da, istikbalde olacak mânasına gelir. *Hâricun*, çıkıcıdır, çıkan demek. “Deccal çıkandır.” denmez. (*Inne'd-deccâle hâricun*) denince, “Deccal çıkacaktır.” demek, istikbal mânası ifade eder.

Deccal çıkacak. Peygamber Efendimiz'in zamanında yok; âhir zamana doğru Deccal çıkacak. (*Inne'd-deccâle hâricun*) “Hiç şüphe yok ki Deccal çıkacak.”

Şimdi bu konuda çeşitli laflar söyleyen bazı mezhepler var. Meselâ Mutezile, Cebriye ve Hâricîler bu hususta inat etmişler, kabul etmemişler, çeşitli laflar söylemişler. Bizi onlar ilgilendirmez. Biz Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesini takip ediyoruz, hadîs-i şeriflerine sarılıyoruz. Biz öyle aşırı yanlıs

fırkaların görüşünde değiliz.

Diyor ki Peygamber Efendimiz;

“Deccal çıkacak. Deccal’in çıkması olacak. (*Ve innehû a’veru aynı’ş-şimâli*) “Onun sol gözü şaşıdır.”

Şaşmak, sapmak demek. Şaşı da gözü şapmış insana derler. Normal insanda iki göz birbirine eşit olarak hareket eder. Bu tarafa dönerse ikisi birden döner, öbür tarafa dönerse ikisi birden döner. Birisi bu dönüşü ötekisine ayak uyduramadan yaparsa, o zaman ona şaşı diyoruz, yani “Şaştı, normal yapması gereken işten saptı.” demek oluyor.

Tabii tıp doktorları daha iyi bilir, biz tabip değiliz. İki göz saptığı zaman, aynı yere bakmadığı zaman iki tane görüntü oluyor. Ayrıca bir göz zamanla körleşirmiş. Çünkü aynı yere eşit bakmadıkları için beyinde karışıklık oluyor; olmasın diye herhalde bir tanesi devre dışı kalıyor.

Deccal’in sol gözü şaşıdır, belki de kör olacak. (*Aleyhâ zafretün galîzatün*) “Gözünün üzerinde kalın bir perde vardır.” *Tafre* de deniliyor, *zafre* de deniliyor; gözde olan perdeye verilen isimmiş bu. Galiba katarakt da öyle bir şey.

Deccal bazı amansız hastalıkları iyi ediyor. Ne yapıyor?

(*Ve innehû yübriu’l-ekmehe*) “Gözsüzü, körü görme durumuna getiriyor. (*Ve’l-ebraise*) *Beras* illeti var, bir cilt hastalığı; o hastalığa tutulana *ebras* deniliyor. Bu hastalığı geçiriyor.”

Beras illeti, alaca hastalığı diyorlar; cilt

kanserleşiyor, sonra kansere dönüyor, insanı öldürüyor. Amansız bir hastalık. Güneşten fazla oluyor. Arap diyarlarında güneş daha fazla olduğundan çok oluyor. O zaman tedavisi bilinmeyen o hastalığı da iyi ediyor.

Ekmeh kelimesinin izahına baktım. *Ekmeh* de kör demek ama anadan doğma kör. Hani insanın bazen sonradan gözüne bir sebepten görmezlik geliyor, öyle değil. Anadan doğma körü iyi ediyor. Bu daha büyük bir başarı. Anadan doğma görme kabiliyeti olmayanı da iyi ediyor.

Bak sen, ne işler başarıyor... Deccal'in böyle hünerleri olacak.

(*Ve yuhyi'l-mevtâ*) "Ölüyü de diriltecek."

(*Va'llahu yuhyî ve yumît*) Hayatı veren, hayatı alan, insanı yaşatan, öldüren Allah'tır. Şifayı veren de Allah'tır. Allah şâfîdir, muâfîdir, şifayı âfiyeti veren Allah'tır. Ama bazen doktoru vesile ediyor, doktor vasıtasıyla şifa geliyor; bazen ilacı vesile ediyor, ilaç vasıtasıyla şifa geliyor; bazen duayı vesile ediyor, insan duayla şifa buluyor; bazen de hepsini yapıyor, olmuyor. Şifayı veren, vermeyen Allah; ama bazen birisini vesile ediyor, oluyor.

Tabii salâhiyet verirse olur. İsâ AS da mucize olarak ölüleri diriltti. Zor olan bir şeyi İsâ AS da Allah salâhiyet verdi, ölüyü diriltti. Peygamber olarak o mucizeyi gösterdi. Beras illetine tutulmuş abrası da iyi etti, anadan doğma körü de iyi etti. Allah'ın ona sevgisinden dolayı verdiği mucize bu... Peygambere verdiği mucize, evliyâsına verdiği kerâmet...

Demek ki müsaade edince, Allah'ın izniyle böyle şeyler kullar, yaratıklar tarafından yapılabiliyor.

Müsaade etmese kılını kıpırdatamaz. Allah izin vermese, Allah'ın izni, müsaadesi, lütfu olmasa kimse bir şey yapamaz. Çöp kıpırdamaz, yaprak kımıldamaz, rüzgâr esmez, insan nefes alamaz, hiçbir şey olmaz. Hatta her şey yok olur. Her şey Allah'ın müsaadesiyle, izin vermesiyle oluyor. Deccal de ölüyü diriltecek.

(*Ve yekûlü li'n-nâsi ene rabbüküm*) “Deccal insanlara da dönüyor: Ben sizin rabbinizim!” diyor.

Deccal'in dediğine bak; “Ben sizin rabbinizim!” diyor! Olağanüstü şeyleri yapınca... Bak sen; anadan doğma gözsüzü görür hâle getirdi, amansız hastalığa tutulmuş abrası iyi etti, ölüyü diriltti. Bazısı olağanüstü şeyi görünce, yanlış bir fikre kapılabilir. Kapılmamak lazım!

Zaten hıristiyanların da aklı başında olanlarına soruyorsun:

“—Ya niye Hz. İsa'ya ‘tanrı’ diyorsunuz, tapıyorsunuz? Allah'ın bir peygamberi.”

Diyorlar ki:

“—Olağanüstü şeyler yapmış.”

Olağanüstü şeyler yapmak Hz. İsa'dan evvel de var. İbrahim AS da yaptı, Nuh AS da yaptı. Öbür peygamberlerin de mucizeleri var, bilmiyor değilsiniz ki! Ötekiler değil de niye bunu böyle yapıyorsunuz?

Saçma! İnsanların bu saçmalığa düşmemesi

lazım. Allah şaşırtmasın. Aklını başına alıp, edebini takınıp Allah'ın yolundan ayrılmaması lazım.

Bak sen: “Ben sizin rabbinizim!” diyecek!

Bu hünerlerinden dolayı insanlar aldanıyor. (*Femen kàle: Ente rabbî*) Kim, “Mâdem sen böyle olağanüstü şeyleri yapıyorsun, o halde sen benim rabbimsin!” derse, (*fekad fütine*) fitneye uğramış, Deccal'in tuzağına düşmüş demektir. Fitnede mahvolmuş, küfre düşmüş demektir.

Aklını başına toplayacak, demeyecek. Ne diyecek?

(*Ve men kàle: Rabbiya'llàhu*) “Benim Rabbim Allah!” diyecek.

Sen kim oluyorsun be? Olağanüstü bir şey yapıyorsan yaparsın, ben ona karışmam; Allah müsaade etmiştir, yapıyorsun. “Benim Rabbim Allah!” diyecek.

Bunu unutmayın: (*Rabbüna'llàh*) “Bizim Rabbimiz Allah'tır.”

Karşımızdaki insan ne kadar hüner gösterse Rabbimiz Allah; ona aldanmayız, kanmayız.

Bazı hünerli insanlar, hokkabazlar bazı hünerler gösteriyor, nasıl yaptığını anlayamıyorsun. Masanın üstüne silindir melon şapkasını koyuyor, şapkanın içini dışını gösteriyor, masanın altını üstünü gösteriyor, ondan sonra kolunu sıvıyor, şapkanın içinden tavşan çıkartıyor, güvercin çıkartıyor, güvercini uçuruyor, bilmem ne çıkartıyor, bilmen ne çıkartıyor... Etrafı

dolduruyor. Ya bu şapkada... Var bir tuzağı hilesi ama işte... Hilesi var, hilesiz değil, hileyle oluyor, göz boyamayla oluyor; ama yapıyorlar.

Kanmayacağız, ne diyeceğiz: (*Rabbiya'llah*) “Benim Rabbim Allah’tır.” diyeceğiz. Vefalı kul olacağız, akıllı kul olacağız. Bizi yaratan, yaşatan Rabbimiz’i ne olursa olsun bırakmayacağız, terk etmeyeceğiz!

Ne olmuş; kadıncağz kucağına yavrusunu almış... Annenin yavrusuna sevgisi ne kadar çoktur, Allah ne kadar bir sevgi vermiştir. Annesi mü’min, çocuk kucağında, o devrin hükümdarı da ona diyor ki;

“—Dininden dön!”

“—Hak dini bırak, kâfirliğe, müşrikliğe, bâtil dine gel, yanlışa gel!” diye tazyik yapıyor.

Bu da bir imtihan. Her devirde insanlar imtihan oluyor. Her devirde, her yerde... Allah saklasın. Allah bizi zorlu imtihanlara uğratmasın.

Bosna’da yaşasaydık ne yapacaktık? Çeçenistan’da yaşasaydık ne yapacaktık? Çok zor! Hiçbir şeye karışmayan da yanıyor, karışan da yanıyor. Allah’ın bir imtihanı işte... Böyle şeylere “fitne, imtihan” diyoruz. Hiçbir şey yapamazsın.

Geniş hendek kazmışlar, içine odunları atmışlar, ateşi tutuşturmuşlar. Adamları hendeğin başına getiriyorlar:

“—Dininden dön!”

“—Dönmeyeceğim!”

Ateşin içine itiyorlar. Aşağısı ateş çukuru, fırın gibi yanıyor. Ateşin içine atıyorlar, cayır cayır yanıyorlar. Artık çıkamaz da... Yanınca insan can havliyle hoplar zıplar ama çukur derin, içi de ateş dolu; ittiler mi aşağıda cayır cayır, bağıra bağıra ölüyor.

Kadın oraya kadar gelmiş, “Dininden dön!” diyorlar. Kadın mü’min, mü’mine...

“—Acaba bu yavrumu kurtarmak için deyiversem mi? Ben yanacağım neyse ne de, şu zavallı yavru yanmasın.” diyor.

Zor bir durum. Peygamber Efendimiz anlatıyor bu hadiseyi de, diyor ki:

“—Üç çocuk beşikteyken konuşmuştur.”

Birisi Hz. İsa... Birisi Cüreyc isimli bir rahip iftiraya uğradı, onun masum olduğunu söylemek için çocuk konuştu...

Bir kadın dedi ki:

“—Bu bebek bu âbiden oldu.”

Yalan. Halk da onu öldürecek.

“—Vay utanmaz arlanmaz! Sen dindar, âbid, zahid, rahip geçiniyorsun; vay sen buradan evlenmeden çocuk sahibi olmuşsun ha!” diye öldürecekler.

O çocuk kalktı, bebekken dedi ki:

“—Benim babam filanca çobandır.”

Birisi o... Birisi Hz. İsa... Hz. İsa ne dedi:

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا

(مريم ٣٠)

(*Kàle innî abdu'llàhi*) “Ben Allah’ın kuluyum!
(*Âtâniye’l-kitâbe ve cealenî nebiyyâ*) Allah bana
kitap indirecek, beni peygamber yapacak.”
dedi. (Meryem, 19/30)

“—Anama laf söylemeyin!” dedi.

Meryem Validemiz, cennetlik hatunlardan bir
hatun. Ona laf söyletmemek için Allah onu
konuşturttu; iki...

Bir de bu çocuk konuştu. Tam anası tereddüt
geçirirken:

“—Acaba çocuğumu kurtarmak için ‘He he,
tamam tamam, sizin dediğiniz gibi...’ diyeyim
mi şu zorlayan heriflere?”

İçi demeyecek ama ne yapsın, çocuğu kurtarmak
için desin mi? Çocuk dile geldi:

“—Anneciğim, dininden dönme!” dedi. “Aman
anneciğim, aman imanını kaybetme!” dedi.

Bu çok mühim, muhterem kardeşlerim! Allah
bizi zorlu imtihanlara tâbi tutmasın...

Allah’ın kulluğu gibi büyük şerefli kulluk yoktur,
rütbe yoktur. Rütbelerin en yükseği Allah’ın
kulu olmaktır! Generallik filan rütbe değildir;
en yüksek rütbe Allah’ın sevgili kulu olmaktır!

(*Rabbiya’llàh*) “Benim Rabbim Allah, ben onun
kuluyum!”

“—Yâ Rabbi! Benim senin kulun olmam bana

şeref olarak yeter. Senin benim Rabbim olman bana izzet olarak yeter!” diyor Hz. Ali Efendimiz.

Ne güzel söz söylüyor!

“—Sen kimin kulusun?”

“—Allah’ın kuluyum!” Bu şeref bize yeter!

“—Senin Rabbin kim?”

“—Allah!”

Bu izzet, bu devlet, bu saadet, bu mertebe yeter hepimize! Çok güzel...

Şeytanın oyunları vardır, dünyanın fitneleri vardır, hayatın cilveleri vardır, kaderin cilveleri vardır, Deccal’in de fitnesi var. O da olağanüstü birkaç şeyi yapıyor, ondan sonra da diyor ki:

“—Ben sizin rabbinizim!”

“—Sen benim rabbimsin!” diyen Deccal’in tuzağına düşmüş, fitnede kaybetmiş oluyor, mahvolmuş oluyor. Cehennemlik oluyor; bu işin şakası yok!

“—Hayır! Benim Rabbim Allah!” diyen kurtuluyor.

(*Ve men kàle: Rabbiya’llàhu, hattâ yemûte alâ zâlike*) “Ölünceye kadar ‘Rabbim Allah!’ demeye devam ettiği takdirde, (*fekad usime min fitneti’d-deccâli*) Deccal’in bu fitnesinden korunmuş olur.”

İmtihan, fitne bu. Bu fitneden kendisini, paçasını kurtarmış olur. “Ölünceye kadar” diyor. Demek ki sonunda ölüm bile olsa *rabbiya’llah* diyecek; “Rabbim Deccal” demeyecek, “Rabbim Allah!”

diyecek. Böyle deyince Deccal'in fitnesinden korunmuş olur.

(Ve lâ fitnete aleyhi ve lâ azâbe) “Ona artık bir başka imtihan, başka bir fitne, başka bir azap olmayacak.” Çünkü imtihanı başardı; hayatı pahasına bile olsa doğru yolda yürüdü, hakta sapasağlam durdu.

Muhterem kardeşlerim!

Hadis devam ediyor ama buraya bir nokta koyalım. Ben her zaman söylüyorum, el açıyorum, diyorum ki:

“—Yâ Rabbi! Ben senin çok zayıf bir kulunum.”

Hepimiz öyleyiz, hepimiz zayıfız. Eski kuvvetli kullar gelmiş, mübarek kullar gelmiş; “Ver Allah'ım ver!” demiş, “Dert verirsen ver, belâ verirsen ver!” Böyle diyenler çıkmış. “Yolumdan dönmem!” demiş.

Yunus Emre, hepimizin bildiği, misal söyleyeyim; belki söyleyenlere inanmazsınız.

Yunus Emre ne diyor:

*Eğer beni öldüreler. Külüm göğe savuralar.
Toprağım anda çağıra, Bana seni gerek seni!*

“Beni öldürseler, külümü de havalarda göklere savursalar. Toprağım, zerrelerim, küllerim; ‘Yâ Rabbi! Bana sen lazımsın. Ben seni seviyorum. Sen benim Rabbimsin!’ der durur.” diyor.

Birisi de, o Allah için dememiş ama başka bir sebeple, biraz kabadayılık yapmış:

*Felek her türlü esbâb-ı cefâsın toptasın
gelsin; Dönersek kahbeyiz millet yolunda bir*

azîmetten.

O da “Her türlü cefa gelse korkmam!” diye efelik yapıyor. Olur, kimisi böyle boş bir efelik yapar, kimisi hakikaten canını vermeye hazırdır, verir. Öyle evliyâullah da gelmiş geçmiş.

Ben diyorum ki;

“—Yâ Rabbi! Ben zayıfım. Biz zayıf kullarız. Bizi zorlu imtihanlara uğratma yâ Rabbi!”

Çok zor. Çünkü bilemezsin ki... Adam kanser oluyor, doktor diyor ki:

“—Amansız hastalık, öleceksin!”

Acısı çok; çıkıyor, yüksek yerden kendisini atıyor, öldürüyor. Acıya dayanamıyor. Kolay değil. Acıyı gördü mü insan ne yapacağı belli olmaz.

Allah bizi zorlu imtihana uğratmasın. İmtihana uğrattığı takdirde de, ille kaderimizde imtihana uğramak varsa, bizi fitneye yenilenlerden, tuzığa düşenlerden etmesin. Sevdiği, âşık-ı sâdık kullarından eylesin. Yolunda dâim, zikrinde kâim eylesin. İmanımızı korumayı nasib eylesin...

Ya ilâhî saklağıl îmânımız, Virelüm îmân ile tâ cânımız.

Ne güze dua ediyor. (*Ya ilâhî saklağıl îmânımız*) ne demek?

“—Bizim imanımızı koru yâ Rabbi!” demek. Saklağıl demek, “Muhafaza et!” demek.

“—Yâ Rabbi! İçimde imanım var, bunu koru. Bunu birisi çalmasın, almasın, aşırmasın,

kaçırmasın, zedelemesin, bozmasın. İmanımı koru yâ Rabbi!”

“—İmanla şu nefesimizi verelim, canımız bitsin ama iman dursun.”

Son nefeste de şeytan gelirmiş, insan susarmış, su istiyor, dudağı kuruyor, can çekişiyor, vücutta hararet var; “Şu suyu vereceğim ama kâfir ol, öyle.” dermiş. Son nefeste de çeşitli oyunları var. Şeytan insanın peşini bırakmıyor; hayatta da bırakmıyor, öleceği zamana kadar da bırakmıyor.

Allah imân-ı kâmil ile yaşayıp, imân-ı kâmil ile âhirete göçmeye muvaffak eylesin, muhterem kardeşlerim. İşin bize ait olan kısmı bu.

“—Deccal ne zaman çıkacak? Çıktı mı? Çıkacak mı? Şöyle mi, böyle mi?..”

Deccal mutlaka çıkacak, kesin. Biz Ehl-i Sünnet olarak bunun kıyamet alâmetlerinden birisi olduğunu biliyoruz. Bizim için önemli olan Rabbimiz’e bağlılığımızı devam ettirmek. Öyle birtakım olağanüstü şeyler gösterip de yalan yanlış fikirler ortaya atanlara kapılmamak. İşin önemli tarafı bu.

(Ve yelbesü fi’l-ardi mâşâallâhu) “Sonra Deccal yeryüzünde Allah’ın yazdığı, mukadder kıldığı, dilediği bir miktar dolaşır.”

Onun da bir devresi var, bir rolü var, sahnede yapacağı bir şeyler var. Yapacağını yapar, aldanan aldanır, imtihanı kaybeden kaybeder, kazanan kazanır. Bir müddet o rolünü icrâ eder, yeryüzünde kalır.

(*Sümme yecîu ise'bnü meryeme*) “Sonra Meryem Validemiz’in oğlu İsa AS yeryüzüne gelir. (*Min kıbeli'l-mağribi*) Batı tarafından gelir. İsa AS mağrip tarafından, güneşin battığı yön tarafından gelir. (*Musaddikan bi-muhammedin*) “Muhammed-i Mustafâ SAS

Efendimiz’e inanmış, onu tasdik etmiş olarak gelir.”

“—Ben Muhammed’in ümmetiyim. Muhammed hak peygamberdir, âhir zaman peygamberidir, ben ona tâbiyim.” diye gelir.

(*Ve alâ milletihî*) “Hz. Muhammed-i Mustafâ’ya tâbi, ona inanmış, onu tasdik edici ve onun milletinden olarak, onun ümmetinden olarak... Hz. İsa da Ümmet-i Muhammed’den olarak gelir. (*Feyaktülü'd-deccâle*) Deccal’i öldürür. (*Sümme innemâ hüve kıyâmu's-sâati*) Ondan sonra da kıyamet kopar.” Az bir şey, sadece, ondan sonra kıyametin kopması var. Bu kıyamete çok yakın bir zamanda olur.

Muhterem kardeşlerim!

Deccal konusu geniş bir konudur, ciltlerle konuşulacak bir konudur. Bu konuda konuşurken insanın çok dikkatli olması lazım. İstikbale ait atmasyon tutmasyonla kendisi laf karıştırmaması lazım. Bilmediği lafı uzatmaması lazım. ‘Cek-cak’lı lafları fazla söylememesi lazım. Peygamber Efendimiz’in söylediği kadar söylemesi lazım! Alacağı dersi alması lazım! Edebiyle oturması lazım!

Ben bu gibi konularda fazla ileri geri konuşan, yazan çizen, tevil ve tefsir yapanların hareket-

lerini doğru görmüyorum. Ya yanlış yaparsa? İman oyuna gelmez. Yanlış yapabileceğin şeyde çok öyle ileri geri konuşmasın.

Bazısı çok şeyler konuşuyor:

“—Gelmesi yakın, çıktı çıkacak, falanca yerde, üç yaşında, beş yaşında, şöyle oldu böyle kaldı...”

Yüksek perdeden her şeyi biliyormuş gibi konuşuyorlar, sonra da yanlış çıkıyor. Söyledikleri yanlış da çıkabiliyor. Yanlış çıkıyor tabii, bilmeden söyleyince Allah da mahcup ediyor. Allah bir kimseyi, istikbale ait bir söz söylese, ukalalık ederse mahcup eder. O öyledir, kaidedir. Onun için edebini takınması lazım!

Bizim yapacağımız nedir?

Allah'ın Rabbimiz olduğunu bilip O'na güzel kulluk etmemizdir. Olağanüstü birtakım olayları gördüğümüz zaman;

“—Aman efendim ilim ne kadar ileri... Aman efendim vay vay vay havada uçuyorlar ya, denizin altına gittiler, Ay'a vardılar, füzeyi attılar...”

İyi güzel ama ne yapalım? Ne olacak?.. “—Efendim Batılılar çok ileri de...”

O adamlar ileri olsaydı Allah'ın varlığını birliğini anlardı, haça tapmazlardı! Akılları olsaydı âhiretlerini kurtarırlardı! Âhiretini kurtaramıyor. Birtakım şeyler yapmış. Yapmış ama işte o fitneye kapılmamak lazım.

Tevfik Fikret'in yazıları var; öyle edepsizce yazıları, şiirleri var ki... “Haluk'un Âmentüsü”

diye şiir yazmış.

“–Ne demek Haluk’un Âmentüsü?”

Haluk oğlunun adı, sonra papaz olmuş. Öyle babanın öyle evlâdı... Öyle yetişince öyle olur. Papaz olmuş sonradan, hıristiyan olmuş. O hıristiyanların misyoner okulunda hocalık yapınca, misyonerler de çocuğu almışlar... Anası zaten Rum... Tefik Fikret’in karısı Rum. Çocuğun adı Haluk.

Şiirleri var; küfür. Kurban Bayramı’nda bir şiir yazmış; kurban kesilmesine ateş püskürüyor.

Kepaze, sen hiç et yemedin mi? Hiç balık tutmadın mı? İnsanoğlunun gıdasının içinde var. Allah bunları insan için yaratmış. Kurban karşı...

Ondan sonra çıkmış, “*Haluk’un Âmentüsü*” diye bir şey yazmış. Bu fen şu kadar ileri, teknik bu kadar yüksek, inandım ki şunu yapacak bunu yapacak...

“–*Haluk’un Âmentüsü*” ne demek?

“–Müslümanların bir âmentüsü var, ben de Haluk’a ayrı *âmentü* uyduruyorum, icat ediyorum.” demek.

Ondan sonra da bize lisede, edebiyat fakültelerinde “En büyük şair Tefik Fikret!” diye yutturmaya çalışıyorlar. “En büyük şair Tefik Fikret!” diyeceksin, yanına gideceksin, neler demiş öğreneceksin. İslâm’a veryansın etmiş, şuna çatmış, buna çatmış... Sen de, madem bu en büyük adam böyle demiş, aklın karışacak. Taktik bu.

Edebiyat Fakültesi'nde okuyorum, talebeyim, bana sordular; Ben Tevfik Fikret'i Allah için sevmiyorum. Sevdiğimi Allah için severim. Mehmet Akif'i Allah için seviyorum, Tevfik Fikret'i de Allah için sevmiyorum.

Neden? Edepsizlik etmiş, benim dinime çatmış, Haluk'a ayrı âmentü yazmış.

“—Hocam onun bir de ‘Sabah Ezanı’ şiiri var.”

Tamam, sabah ezanına dair “*Allahu ekber*” diye bir şiir yazmış ama hayatının hangi devresinde yazmış, sonra ne olmuş? Kronoloji önemli.

Bir de insanın iyi bir şey yapması, kötü bir şey yaptığı zaman o kötülüğünü affettirmez.

Adam burada namaz kılmış, tamam, İskenderpaşa Camii'nde namaz kıldığını gördük; öbür tarafta bir kusur yaptıysa o kusuru silinmez ki, o kusurdan cezayı yer. Buradaki ibadetinden sevabı almıştır, belki bu sevap da gider. Bilmeyiz.

Adam hacca gitmiştir, ondan sonra bir büyük laf —küfür olacak söz— söyler, imandan çıkar.

“—E hacca gitmişti bu adam?”

Gitmişti kardeşim ama ondan sonra öyle bir laf söyledi ki bir çuval inciri berbat etti, imandan çıktı gitti. Tamam, sen onunla beraber haccetmiştin ama hacdan sonra o neler etti... Önemli olan o...

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Biz aklımızı başımıza toplayacağız.

Bakın dinimiz o kadar güzel ki Peygamberimiz bize sevgisinden, acımasından, merhametinden,

şefkatinden her şeyi öyle güzel güzel hatırlatmış, anlatmış ki bizi Deccal'den çok korkutmuş:

“—Aman Deccal çıkarsa, Deccal'a kapılmayın!”

Her sabah biz *Evrâd-ı Şerîf*'i okuyoruz. Evrad-ı Şerîfemizin günlük kısmında Deccal'den korunmakla ilgili dua var, nasıl?

*Bi'smi'llâhi'r-rahmân'ir-rahîm:*²

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ وَمِنْ عَذَابِ
الْقَبْرِ وَمِنْ فِتْنَةِ مَحْيَا وَالْمَمَاتِ وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ
الْمَسِيحِ الدَّجَالِ

(*Allâhümme innî eüzü bike min azâbi cehennem, ve min azâbi'lkabr, ve min fitneti'l-mahyâ ve'l-memât, ve min şerri fitneti'lmesîhi'd-deccâl.*) diye dua ediyoruz.

Çünkü dua edilmesini Peygamber Efendimiz

² Müslim, *Sahîh*, c.I, s.412, no:588; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.277, no:5514; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.258, no:2342; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.I, s.356, no:721; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.715, no:1955; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.154, no:2702; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.463, no:7953; Taberânî, *Dua*, c.I, s.199, no:620; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LIII, s.295; Deylemî, *Müsnedü'lFirdevs*, c.II, s.50, no:2288; Ebû Hüreyre RA'dan.

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.323, no:984; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.524, no:3494; İbni Mâce, *Sünen*, c.II, s.1262, no:3840; İmam Mâlik, *Muvatta* (Rivâyet-i Yahyâ), c.I, s.215, no:501; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.242, no:2168; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.280, no:999; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.241, no:694; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.29, no:10939; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.304, no:1021; Taberânî, *Dua*, c.I, s.198, no:619; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VII, s.371; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.30; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

tavsiye etmiş. Niye tavsiye ediyor? Uyanık olun diye.

“—Uyanık olun, Deccal’e karşı gözünüzü açın! Gözünüzü boyayacak, parlak birkaç şey görünce imanınızı —ayran budalası gibi— ağzınızı açıp kaptırmayın.” diyor.

Ben biraz halk tabirlerini kullanıyorum, mahsustan kullanıyorum, insanın gözünün önüne gelsin diye. Kimisi aptal aptal ağzını açıp bakarken yankesici gelir, cebinden alır gider. O aptal aptal;

“—Batı ne kadar hünerli, mâşaallah, uçmuş, kaçmış...” Ne oldu imanın?

Yan kesici aşırıldı. Sen öyle ağzını açıp bakarken cebinden, kalbinden imanını aşırıldı.

“—Batı her şeyi yapar.”

Hiçbir şey yapamıyor. Zulüm yapıyor, haksızlık yapıyor, edepsizlik yapıyor. Çıplaklık var, zina var...Erkekle erkeği evlendiriyor! Kilisede papaz çağırıyor karşısına;

“—Senin adın ne?”

“—John.”

“—Senin adın ne?”

“—George.”

İkisi de erkek, ikisini evlendiriyor.

Ya sen din adamısın ya! Hz. İsa’dan utanmıyor musun ya?

İncil’de var mı böyle şey? Lut kavmini duymadın mı sen?

“—Duydum.” Sapık!

Eğrisine “eğri”, doğrusuna “doğru” diyeceksin. İyi tarafını alacaksın, kötü tarafını bırakacaksın.

Sen de yapabilirsin. Benim arkadaşlarım var, el-hamdü lillah tanıdığım kardeşlerim var; ne iyi yetişmiş insanlar! Bize gölge etmesinler, biz her şeyi yaparız. Atom bombası yaparız! İnanarak söylüyorum; atom bombasını yapamayacak güçsüz bir şey değiliz biz. Atom bombasını yaparız!

E başka ne yaparsın?

Uçak yaparız. Kendi teknolojimizle... Kardeşlerimizle yaparız.

Hiçbir eksliğimiz yok evvelallah... Hiç korkmayın, hiçbir eksliğimiz yok, her şeyimiz var.

Bizim bir profesör kardeşimiz, dostumuz var. Birisi demiş ki;

“—Türkiye’nin iyiliği için şöyle yapacağız, böyle yapacağız...”

“—Dur, öyle değil. Önce Türkiye’yi kurtaracağız, sonra müslümanları kurtaracağız, sonra bütün insanları kurtaracağız, dünyayı kurtaracağız. Yanılan, şaşırın herkese doğruyu söyleyeceğiz.”

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ

(آل عمران ١١٠)

(Küntüm hayra ümmetin) “Siz ümmetlerin en hayırlısı oldunuz, en hayırlısısınız. (Uhricet li’n-

nâsi) İnsanlar için gönderildiniz, vazifelisiniz. Başboş bir ümmet değilsiniz. (*Te'mürûne bi'l-ma'rûfi*) Emr-i maruf yaparsınız, iyi olan şeyi tutar, teşvik edersiniz; (*ve tenhevne ani'l-münker*) nehy-i münker edersiniz, kötü olan şeyi engeller, men edersiniz, yaptırmazsınız. Zulmü, haksızlığı engellersiniz." (Âl-i İmran, 3/110)

Biz insanlar için çıkartılmış en hayırlı ümmetiz. Bizim hepimizin görevi var. Biz dünyanın gülüyüz ya... Biz dünyanın sigortasıyız. Biz dünyanın zabıtasıyız.

Dünyada herkes fitne fesatla uğraşüyor. Dünyanın iyiliğini düşünen, insanların mutluluğunu düşünen, karınca ezmemeyi düşünen, kimseyi üzmemeyi düşünen bir müslüman var, başka kim var?

Sırpları görüyorsunuz, Rusları görüyorsunuz, İngilizleri görüyorsunuz, Fransızları Amerikalıyı görüyorsunuz. İşte Somali'yi gördünüz, Afrika'yı gördünüz. Amerika'da Newyork'un önünde – bunlar tescilli– her türlü formalitesi yapılmış; bir gemi dolusu güzel gıdayı kendi memleketinin mamulleri korunsun diye, gümrükte bir bahane çıkartıyor, bir gemi gıdayı yakıyor!

Bre insafsız alçak! Şu gemiyi Afrika'ya gönder de burada yakacağına oradaki fukarâya dağıt be! Birinci sınıf gıda bunlar; ihraç edilsin de döviz kazansın diye özene bezene hazırlanmış gıdalar. Yakıyor! Vermez, orada domuz gibi yiye yiye semirecek; buradaki Afrikalı, Asyalı, Güney Amerikalı fukarâ milletler açlıktan

ölecek. Düşünmüyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bizim bütün insanlığa karşı hayır vazifemiz var. En hayırlı ümmetiz. Hepimiz görevliyiz. Hepimiz Allah rızası için çalışacağız. Nasıl olacak?

İlim öğreneceğiz, bir. İrfana sahip olacağız, iki. Nefsimizi terbiye edeceğiz, mutasavvıf olacağız, akli başında ahlâklı, edepli, sağlam, karakterli, takvâ ehli insan olacağız. Ondan sonra Allah'ın sevgili kulu olacağız. Allah için çalışacağız.

Allah yardımcımız olsun.

Deccal hadislerini bitirelim bari...

b. Deccalın Sol Gözü Şaşıdır

İkinci hadîs-i şerif:

Bu da Enes RA'dan. yine birkaç kaynaktan, Nuaym ibn-i Hammâd'dan rivayet edilmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

إِنَّ الدَّجَالَ أَعْوَرُ عَيْنِ الشِّمَالِ بَيْنَ جَبِينِهِ مَكْتُوبٌ
كَافِرٌ وَعَلَى عَيْنِهِ ظَفْرَةٌ غَلِيظَةٌ

(نعيم بن حماد فى الفتن عن أنس)

RE. 97/6 (*Inne'd-deccâle a'veru ayni's-şimâli, beyne cebînihî mektûbun kâfirun, ve alâ aynihî zafretün galizatün.*)

³ Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâreh*, c.II, s.415, no:2023; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.318, no:38796; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.253, no:6239.

(*Inne'd-deccâle a'veru aynı'ş-şimâli*) “Deccal’in sol gözü şaşıdır. (*beyne cebînihî mektûbun kâfirun*) İki tarafı arasına kâfir diye yazılıdır.”

O yazıyı görmek lazım. İki tarafı arasına “kâfir” diye yazılıdır.

“—Gözü üzerinde kalın bir perde vardır.” Bu ne demek? “Gerçeği görmüyor.” demek.

Kör! Nesine özeniyorsun? Sen onun öyle yaptığına, böyle yaptığına bakma; gerçekleri görmüyor!

Adam kendisi profesör diye, münevver diye, Amerika’da tahsil yaptım diye geçiniyor. Âhiret gerçeklerini görmüyor. Dönen dolapları görmüyor. Feraseti yok. Mü’minin feraseti var, onun feraseti yok. Kör, gözünde kalın bir perde var. Deccal de öyle.

c. Deccâl Doğu Tarafından Çıkacak

Üçüncü hadîs-i şerif:

Bu da Ahmed ibn-i Hanbel’de, Tirmizî’de olan bir hadîs-i şerif. İsnâdı ceyyid, rivayeti sağlam diye de söyleniyor.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

إِنَّ الدَّجَالَ يَخْرُجُ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ مِنْ مَدِينَةٍ
يُقَالُ لَهَا خُرَّاسَانُ يَتَّبِعُهُ أَقْوَامٌ كَأَنَّ وَجُوهَهُمْ
الْمَجَانُّ الْمُطْرَقَةُ

(حم. ت. حسن غريب خط. ه. كر. ض. عن أبي بكر)

RE. 9717 (*Inne’ d-deccâle yahricu min kıbeli’l-meşriki min medînetin, yukâlû lehâ hurâsânü; yetbeuhû akvâmün keenne vücûhehümü’l-mecânnü’l-mutarrakatü.*)

“Deccal doğu tarafından, Horasan denilen taraftan çıkar.” diyor bu hadîs-i şerifte, “Ona yüzleri sanki kalkanmış gibi yuvarlak olan insanlar tâbi olur.”

Peygamber Efendimiz böyle bilgi veriyor.

Mutarrakatü ne demek? Kat üstüne kat geçirilmiş

⁴ Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.185, no:2163; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.89, no:4062; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.4, no:12; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.573, no:8608; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.10, no:47; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.30, no:4; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XIV, s.67, no:7410; Mizzî, *Tehzîbü’l-Kemâl*, c.XXIII, s.364; Hz. Ebû Bekir RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XIV, s.301, no:38761; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.VII, s.255, no:6243.

kalkan gibi yüzleri olan herifler... Onlar Deccal'e tâbî olur.” diye, bu hadîs-i şerifte Peygamber SAS Efendimiz böyle bildirmiş.

d. Deccal Dört Mescide Giremez

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

إِنَّ الدَّجَالَ يَبْلُغُ كُلَّ مَنْهَلٍ إِلَّا أَرْبَعَةَ مَسَاجِدَ
مَسْجِدَ الْحَرَامِ وَمَسْجِدَ الْمَدِينَةِ وَمَسْجِدَ طُورِ
سَيْنَاءَ وَمَسْجِدَ الْأَقْصَى

(نعيم عن رجل)

RE. 97/8 (*Inne'd-deccâle yebluğu külle menhelin, illâ erbaate mesâcide: Mescide'l-harâmi, ve mescide'l-medîneti, ve mescide tûri seynâe, ve mescide'l-aksâ.*)

(*Inne'd-deccâle yebluğu külle menhelin*)
“Deccal çıkar ve her tarafa ulaşır. Her yere varır. Varmadığı yer kalmaz. (*İllâ erbaate mesâcide*) Ancak dört mescide varamaz. Onlar hariç.”

Deccal'in varamayacağı, gidemeyeceği dört yer var, onlara varamaz. Nereleri:

1. *Mescidü'l-Haram*. Mekke'deki Kâbe-i Müşerrefe'nin etrafındaki o mübarek mescid. Oraya Deccal giremez. 2. *Mescidü'l-Medîne*. Peygamber Efendimiz'in Medine-i

⁵ *Kenzü'l-Ummal*, c.XIV, s.318, no:38797; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.VII, s.255, no:6242.

lânetli değil... (*Illâ zikru'llâhi ve mâ vâlâhu, ve âlimün, ev müteallimün*) “Zikrullah ve onun tâbîleri, alimler ve ilim öğrenenler hariç.”

Dünya ne demek? Şu anda yaşadığımız âlem, şu andaki hayatımız demek.

Niye böyle tarif ediyorum da “beş kıtaya sahip, okyanuslara sahip yer” demiyorum?

Sen Ay’da da olsan, Venüs’te de olsan, başka bir yıldızda da olsan, şu hayatımız bizim, bizlerin sürdüğü buradaki bu âlem, bu hayat *el-hayâtü*’d-dünyâ’dır.

Ne demek bu?

Yakın olan hayat, şu anda içinde bulunduğumuz hayat.

“—Bundan sonra başka bir hayat daha var mı?”

Evet, iki tane hayat var. Birisi, *el-hayâtü*’d-dünyâ; şu yaşadığımız âlem, hayat... Bir de *el-hayâtü*’l-âhireh var; öldükten sonra varacağımız, kıyametten sonra açılacak olan hayat var. O âhiret hayatı, âhiret âlemi; bu da dünya âlemi.

Dünya demek, “yeryüzü” demek değil, “içinde yaşadığımız âlem” demek.

Bu dünya, bu âlem, bu hayat *mel’ûndur*, Allah indinde makbul bir şey değildir. Şeytanı nasıl lanetlemiş, *mel’ûn* kılmışsa Allah, dünyanın da kıymeti yok. Niye?

Bu dünyada herkes birbirini yiyor, içiyor, aldatıyor, kandırıyor, vuruyor, kırıyor, öldürüyor, yaşamaya bakıyor. Çok çirkin işler

oluyor. Çok acı işler oluyor. Merhametli bir insanın yüreğini parça parça eden işler oluyor.

Her sabah ölüyoruz. Gazeteleri elimize aldığımız her gün sırtımızdan, karnımızdan, kalbimizden hançerleniyoruz.

“—Neden? Ne oluyor hocam, hayrola? Sıhhatli görünüyorsun, kan izi yok üzerinde, nereden hançerleniyorsun?”

Haberlerden harap oluyoruz. Benim kardeşimin üstüne bomba yağıyor. Benim kardeşimin evi bombalanıp patlatılıp atılıyor. Benim kardeşimin çoluk çocuğu yetim kalıyor. Benim kardeşimin yavrusu süngüleniyor. Benim kardeşim, din kardeşim! Ha ona olmuş, ha bana olmuş! İnsan kahroluyor!

Dünya hayatı böyle...

Bu adamlar bu zulmü niye yapıyor? İnsanoğlunun hepsi Hz. Âdem'in oğlu olduğuna göre gül gibi geçinseler ya?..

Geçinmezler, zulüm yaparlar. Zalimler var. Her devirde zalimler olmuş, mazlumlar olmuş. Bu devirde de var. Görüyorsunuz, duyuyorsunuz. Resimlerini görüyorsunuz, televizyonda görüyorsunuz. Elini koyuyor, üstüne taşla vura vura kemiklerini kırıyor. Yere yatırıyor, tekmeliyor, kolunu kırıyor... Evini bombalıyor, berhavâ ediyor...

Dünya mel'ûndur, bu hayat lanetliktir. Bu hayatta Allah'ın sevdiği şeyler olmuyor. (*Mel'ûnün mâ fîhâ*) “İçindeki şeyler de mel'ûndur.”

Altın gümüş; Allah sevmiyor. Ziyet, tefahur, bolluk, mal çokluğu, mülk çokluğu; Allah sevmiyor! Mel'ûn. Dünya da mel'ûn, dünyanın içindeki her şey de mel'ûn. "Allah sevmiyor." demek.

Mel'ûn ne demek? Rahmetten uzak demek! Allah'ın rahmetinden uzak. Allah sevmiyor, kıymet vermiyor. Paraya da kıymet vermiyor, mala da kıymet vermiyor.

Adam otuz kişiyi toplamış, birisinin evini basmış, eşyaları lime lime parçalamış. Kavmi kabilesi kalabalık... Allah onu da sevmiyor. Adam; "Kavmim çok, etrafım kalabalık, mafyayım ben, güçlüyüm, kuvvetliyim. Benim etrafım bana yardım ederler, 'Öl!' dediğim yerde ölürler, 'Şunu öldür!' dersem takır takır öldürürler." diyor. Zulüm yapıyor, onun evini basıyor.

İslâm'da haklı olsa bile kendisinin hakkını zorbalıkla almaya kalkmak yok. İhkâk-ı hak diyoruz.

"—Giderim, o bana şöyle yaptı, ben de onun karşılığında ona şöyle yaparım!"

İslâm'da bu yok. Adalet var, adalete müracaat var. İslâm böyle. İslâm'da zarar vermek yoktur, zarara mukabele etmek de yoktur. "O benim harmanımı yaktı, ben de bu gece onun harmanını yakayım!" İslâm'da bu yoktur. İslâm güzel bir din.

Ona imkân versen herkes bir sebebini bulup karşısındakini zararına çalışır, nizâm-ı âlem mahvolur. İslâm buna müsaade etmez; "Dur

bakalım, hâkime müracaat et.” diyor. “En büyük hâkim Allah, adaleti o sağlar.” diyor.

*Zâlimlere bir gün dedirtir Kudret-i Mevlâ;
Tallâhi lekad âseraka'llâhu aleynâ!*

Zalimi bir gün pişman eder Allah, mutlaka pişman eder! Mazlum olmak en büyük kuvvettir! Mazlum olan kuvvetlidir.

Neden? Yanında Allah var. Allah onun intikamını alacak. Zalim? Yazık zalime! Zalim mahvoldu, mahvetti kendisini!

Dünyası da gitti, âhireti de gitti! Zalimin işi çok fena! Onun için Peygamber Efendimiz SAS buyuruyor ki:

“—Müslüman kardeşin zalim de olsa yardım et, mazlum da olsa yardım et.”

“—Yâ Rasûlallah, zalimken nasıl yardım edelim?” diyorlar. “Zalimi zulmünden alıkoyarsın, o ona yardımdır.” Ona “Git de mafya ol.” demiyor.

Topluyor arkadaşlarını:

“—Hadi gidelim!” “—Ne yapacağız?”

“Sorma canım, işte gideceğiz, bir evi basacağız, eşyalarını parçalayacağız, camı çerçeveyi kıracağız, döneceğiz.”

“—Tamam, sen benim arkadaşımısın, yaparım.”
Öyle şey yok!

İslâm'da ne var?

Ona diyecek ki: “Yok, camın çerçevenin kabahati ne ya? Millî servet, onun kabahati ne?

“Yok, asıl biz camı çerçeveyi kırmak istemiyoruz,

adamı yakalarsak onu öldürmek istiyoruz ama ele geçmiyor.”

Sen kim oluyorsun ya? Onun canını sen mi verdin, almaya kalkıyorsun? Can almak Allah'ın işi! Öyle şey olur mu?

“—Bize şöyle yaptı da, yan baktı da çamura yattı...”

Herkes bir bahane buluyor. Öyle şey yok. Gelsin bakalım hâkim efendinin karşısına, hâkim bir dinlesin, kim haklı çıkacak ortaya.

“—Arkadaşlar bu akşam toplanın, şöyle yapacağız.”

Bunu herkes yapar. Anarşi çok iptidâîliktir. Anarşi yapmamak fazilettir. Erkeksen yapma anarşiyi! Anarşi yapmak erkeklik değildir. Çok kolaydır çünkü, en basit insanların yaptığı şeydir. Arslanlar, kaplanlar, hayvanlar, hepsi yapar. Medenî olmak zordur. Hadi erkeksen, hadi bakalım kızgınlığına sahip ol da Allah'ın adaletine müracaat et. Erkeksen hadi kendini tut bakalım! Asıl erkeklik o! Ama millet sanıyor ki bir iki tane vurmak, burnunu kanatmak, adamı yere devirmek... O erkeklik değil ki... Bir kere erkeksen teke tek gel! Yeke yek, teke tek... Çık karşıma, hadi bakalım... O bile doğru değil. Öyle yaparı da ayıracaksın.

Zalimse zulmünü engellemek yardımdır:

“—Yoo, bak şimdi bu doğru olmadı. Ben seni severim, sen benim akrabamsın, sen benim canımsın ama bu İslâm'da yok.” diyecek.

Vurma, kırma, dövme, yatırma, silah çekme,

taciz etme, işini sabote etme; bunlar İslâm'da yok. İslâm meseleleri böyle halletmiyor.

Dünya mel'ûndur, dünyanın içindeki her şey mel'ûndur çünkü Allah'ın rızasına aykırı. Rahmet-i ilâhiyyeye mâni olan pislikler bunlar; Allah sevmiyor. Nasıl olacak?

Peygamber Efendimiz şimdi müstesnaları sayıyor:

(*İllâ zikra'llâh*). “Zikrullah.” Allah zikrullahı seviyor. Allah dedin mi seviyor. *Lâ ilâhe illa'llah, Sübhana'llah, El-hamdü li'llah, Allâhu ekber, Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*; bunlar zikirdir.

Başka ne zikirdir?

Yâ Hayyu yâ Kayyum... Hasbüna'llâhu ve ni'me'l-vekîl... Bunlar zikirdir. Kur'an zikirdir.

Allah zikri çok seviyor. Zikredeni zikrediyor.

Bizim zikri meslekedinmemiz bunu bildiğimizden dolaydır. Adam bizi garipsiyor:

“—Bunlar tarikatçı... Bunlar hu çekiyor! Bunlar Allah diyor!”

Peygamber Efendimiz “çekin” diyor, Kur'ân-ı Kerîm “çekin” diyor, ondan çekiyoruz. Yoksa senin okuduğun kitapları biz de okuduk, okuttuk. Sen okula giderken biz bitirmiş dönüyorduk. Senin bir şeyden haberin yok.

Dini biliyor musun?

“—Yok, okumadım. Amerika'ya gittim.”

“—*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah*” diyemiyor,

dili dolaşıyor. Bu konuda cahilsin, bir bilene müracaat et. İtimat etmiyor. “—Bu adam kim? Sakallı... Yamuk bakıyor. Gözüm tutmadı.” Gözü tutmuyor.

“—Herhalde bu bilmiyordur.” diyor.

“—Bu gericiliktir.”

Sen gericiliği, ilericiliği neyle ölçüyorsun?

Sen bu sakallı amcaların, bu hafızların, bu imamların, bu müftülerin, bu dindarların, bu mübarek insanların ürettikleri hayırları bir milyarlara vur bakalım. Şu memlekette hangi hayrı kim yapmış? Kaç tane seküler yapmış, kaç tane ilerici yapmış, aydın yapmış; ne yapmış? Kaç tane müslüman ne yapmış? Koy bakalım teraziye...

Köprüler ondan, yollar ondan, her şey ondan, vergiler ondan.

Adam kurnazlaştıkça devletten vergi kaçırmakta ustalaşılıyor. En büyük firmalar en büyük vergiyi kaçırıyor. Adam tutuyor, allem ediyor kalem ediyor...

Türkiye’de yaygın bir zengin olma yolu var, kestirme zengin olma yolu... Bunu ben söylemiyorum, bayağı devlet tecrübesi olan milletvekilleri söylüyorlar. Ben söylemiyorum, ben sadece buradan size naklediyorum. Türkiye’de en kolay zengin olma yolu; devleti soymak, hazineyi soymak!

“—Hocam hazine nasıl soyulur, bekçisi var.”

Bekçisini de ayarlarsın, soyarsın. Bekçiye de pay verirsin. Kardeşim sana şu kadar, sana şu

kadar... Aç kapıyı deriz. Hazine tamtakır. Adam o zaman artık milyarlara para demiyor.

Bir arkadaş geldi:

“—Benim dairede bütün müfettişler, bütün kontrolörler, bütün kabul işlemi yapanlar hepsi zengin oldular, araba sahibi oldular.” diyor.

Bir tuhafılık var. Tamam, Allah senden razı olsun. İyi ki sen fukarasın, haram yememişsin. Hepsi haram yemiş.

Bir profesörden bahsettiler:

“—Evinde oturacak koltuğu yok.”

Neden? Namuslu da ondan. Yememiş, hazineyi çarçur etmemiş, bütçeyi ayartmamış da ondan. Bu çok büyük fazilettir. Bir insan çok salâhiyetli bir mevkide kalmış da çalmamış, çırpnamışsa o adamı bulun, ona çok büyük işler verin; işlerinizi gözünüz kapalı teslim edin!

Neden?

Adam dürüst ya, çalmamış.

“—Devlet malı deniz, yemeyen domuz!” diye laf çıkartmışlar. Yok mu böyle bir laf? Var.

Devlet malı deniz... Bir de bize laf söylüyorlar. Herife bak, bir de bize laf söylemeye kalkıyor! “Devlet malı deniz, yemeyen domuz!” Kendisi sanki ne, bilmiyoruz da, kendisinin sıfatını bize söylüyor. Domuz gibi yiyor, ondan sonra “Yemeyen domuz!” diyor. O laf zaten havada uçar...

Bumerang diye Avustralyalılar'ın V harfi şeklinde bir silahları var. Ava bir atıyorlar, döne döne

gidiyor, ‘tak’ ava çarpıyor, döne döne geliyor, sahibinin eline tutuluyor. Acayip bir şey... Gözle görmesek inanmayız. Atıyor, sahibine geliyor.

Sen “domuz” dedin ya, ey edepsiz, ey terbiyesiz, ey haram yiyici! O laf dosdoğru bumerang gibi senin kafana ‘dank’ diye çarptı, haberin var mı? Dosdoğru sana geldi; sen domuzsun. Sen yedin, sen yiyorsun; yetimin malını yiyorsun, fukarânın malını yiyorsun, hazineyi tamtakır bırakıyorsun, memleketin gelişmesini engelliyorsun, Türkiye’nin yükselmesini engelliyorsun, düşmanları karşısında zayıf bırakıyorsun. Senin yaptığın suçları Allah ahirette döktüğü zaman şöyle ortaya, herkes hayret edecek. Sen o kadar büyük kötülük yapıyorsun ki...

“—E ne yapayım, geçinemiyorum.”

Allah herkesin rızkını daha doğmadan yazmış, aptal adam! Sen ne kadar çırpınsan, boğazından Allah’ın yazdığı kadar geçecek, dursan bile gelecek.

Adamın birisi, bunları herhalde hocalar her zaman söylüyorlar,

demiş ki:

“—Ben büyük çöle çıkacağım, yanıma su da almayacağım, yemek torbası da almayacağım, ekmek de almayacağım, hurma da almayacağım. Hem de yağla bal olmazsa ağzıma başka bir şey koymam!”

Yola çıkmış. “Allah’a tevekkül ettim.” demiş. *Bi’smi’llâhi ve bi’llâhi tevekkeltü ale’llâh... Yâ Allah!.. Çöle gidiyor.*

Su tulumu nerede, matara nerede? Yok. Ekmek torbası nerede, yiyecek nerede? Yok.

Nereye gidiyor? Engin, uçsuz, bucaksız çöle gidiyor. Süpermarket var mı orada? Yok... Bakkal var mı? Yok... Yiyecek var mı? Yok... Çeşme var mı? Yok... Hiçbir şey yok.

“—E niye gidiyorsun?”

“—*Tevekkeltü ale'llàh...* Ben Allah'a tevekkül ettim.”

وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ

(الطلاق۲)

(Ve men yetevekkel ale'llàhi fehüve hasbühû)
“Kim Allah'a tevekkül ederse. Allah ona yeter!”
(Talak, 65/3)

Allah'a tevekkül edeni Allah korur, kollar, bulur buluşturur. Allah yapar, her şeye kâdir.

“—Onu görmek istiyorum.” demiş.

Yâ Allah demiş, çöle çıkmış. Kumlara bata çıka, güneş tepede, aşağıda kum... Kumda yürümek de çok zor olur. Sert bir zeminde ayağın normal bastı mı güzel yürüyorsun da, kuma bir battın mı bileğine kadar batıyorsun, çıkartmak zor. Kumda yürümek zor. Yürümüş, yorulmuş, tâkati kesilmiş, su yok, karnı acıkmış, susamış, sıcaktan beyni kaynamış, sendelemeye başlamış.

“—Yâ ben Allah'a tevekkül ettim ama yanlışı mı yaptım?” demeye başlamış.

Ama geri dönemez artık. Dönecek mecâli

yok. Yürüdüğü kadar yer geriye dönemez. Gözleri kararmış, kendisine halsizlik gelmiş, düşmüş, ölecek. Ama Allah kendisine tevekkül edenlere yardım edeceğini göstermeyecek mi? Gösterecek.

İyi niyetle böyle yanlış bir iş yapmış. Böyle iş yapılmaz. Allah imtihan edilmeye kalkılmaz. Edebe uygun değil. Ama yapmış bir kere; iyi niyetle yapmış, bir cahillik etmiş.

Bu yığılmış mı yere? Yığılmış, pat diye düşmüş. Allah'tan olacak, ileriden bir kervan geçiyormuş. Devenin üstünde etrafa bakına bakına giderken, adam biri:

“—Yâ ileride bir karartı gördüm, insana benziyordu.” demiş.

Arkadaşı oradan demiş ki:

“—Git oradan yâ, burası öyle bir yer ki burada in cin yoktur, şehir yoktur, oba yoktur, insan yoktur. Burası hâlî bir çöl, boş bir çöl...”

“—Yok, gördüm!”

“—Yanlış görmüşsündür!”

“—Yok, dikkatli baktım...”

Olurdu olmazdı... Çok ısrar edince:

“—Dur bir gidelim, bakalım!” demişler. Bir taraftan da bağıryorlarmış:

“—Hey! Orada birisi var mı? Varsa cevap versin!”

Kervandan durumu araştırmak için, hakikaten orada düşen birisi var mı diye birileri geliyor. Bu sefer adam o sesleri duymuş ama, demiş ki:

“–Yok, ben seslenmeyeyim. Tevekkül ettim ya Allah’a...” Seslenmiyor, ses çıkartmıyor. İşi inada bindirdi.

Adamlar gelmişler, bakmışlar, ayak izleri var; takip etmişler, bunu bulmuşlar. Başına gelmişler. Adam yine numara yapıyor, gözü kapalı, başı kapalı... Ondan sonra birbirlerine demiş ki adamlar;

“–Yâ bu adamı güneş çarpmış, gıdasız kalmış, enerjisiz kalmış; bunun çaresi nedir?” fıs fıs aralarında konuşmuşlar.

“–Bunun çaresi yağla baldır.” demişler.

Bir tanesi kervana koşmuş. Zaten tereyağı da katı kalmaz orada, derin dondurucu yok ki, buzdolabı yok ki; tereyağı bile olsa zaten erir. Kaşıkla getirmişler, ağzına yağı balı koyacaklar... İnadından ağzını da kapatıyor. Ağzını zorla açtırtıp koyarken:

“–*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah!*” diyerek kalkmış;

“–Yâ Rabbi! Sen ne büyüksün! Ben inat ettim, ‘Allah’a tevekkül edeceğim.’ dedim, ‘Yağla bal gelmezse onu da kabul etmem.’ dedim; hepsi oldu!” demiş.

Böyle olur, muhterem kardeşlerim.

Helâlini istersen, vallâhi Allah helâlinden verir. Helâline sabretmezsen, imtihanı kaybedersen, bir şeyler yersin. O zaten helâlinden sana gelecek olandı. Sen helâl yolu tıkadın, haramdan geliyor, o kadar. Rızık değişmez. Hiç değişmez ama senin edepsizliğinden dolayı onu alış yönün değişir. Sevap kazanacakken günah kazanırsın,

cennete gidecekken cehenneme gidersin.

Ne diyor Peygamber Efendimiz?

“—Rızık gecikti diye acele edip harama sapmayın! Rızık gelir. Senin rızık aradığın gibi rızık da seni arıyor.” diyor.

Ben bu hadîs-i şerifi çok müşahede ettim. Onun için buna inanın, muhterem kardeşlerim! Bu bir gerçektir ama nasıl isbat edeceksin? İnanmayan inanmıyor işte:

“—Nereden gelecek?” diyor.

Bilmediği için, rızık gayb olduğu için, kendisinin görmediği bilmediği bir şey olduğu için bilmiyor. Ama işin doğrusu budur, aziz ve sevgili kardeşlerim!

Zikrullahı Allah seviyor, bir. Hadisi tamamlayalım:

“—Dünya mel’ûndur, dünyanın içindeki şeyler de mel’ûndur, zikrullah hariç. (*Ve mâ vâlâhu*) Zikrullah grubundan, o kabilden olan şeyler müstesna...”

O kabilden olan, onunla uyumlu, ona uygun olan şeyler nelerdir? Meselâ namaz, o da zikrullahtır. Kur’an okumak, o da zikrullahtır. İtaat da zikrullahtır.

“—Hocam, sen kâğıtlara bakarken kelimeleri seçerek mi söylüyorsun, yoksa şaşırıyor musun?”

Hayır. Allah’a itaat zikrullahtır. Allah’a isyan zikirsizliktir. Adamın elinde tesbih bile olsa, şakur da şukur, şakur da şukur çekiştiriyor da olsa, elinde teşbih; eğer haram işliyorsa,

zikretmiyor! Eğer itaat ediyorsa zikrediyor! Peygamber Efendimiz hadîs-i şerifte böyle buyuruyor.

Zikri sadece tesbih işi sanmayın. Zikri sadece dil dudak işi sanmayın. Zikir zihniyettir. Allah'ı hatırlama zihniyetidir. Allah'ı bilme, Allah'a saygı duyma zihniyetidir. Allah'ı hatırlıyorsan, Allah'a saygı duyuyorsan, Allah'a itaat ediyorsan zikirdesin. “Şunu yapayım mı? Yapmayayım, Allah bunu sevmez. Şu işi yapayım mı? Canım istemiyor. Yatsam mı, uyusam mı? Ama yapayım, Allah seviyor.” Allah düşüncesinden, zihniyetinden olduğu için itaat zikirdir, itaatsizlik isyandır.

Bu dervişlerin işini zorlaştırıyor. İşinizi zorlaştırıyor. Babam da çeker, dedem de çeker, komşum da çeker, arkadaşım da çeker. Günde yüz tane, iki yüz tane, beş yüz tane, istersen bin tane olsun. Şakur da şukur, şakur da şukur oturduğu yerden Allah der.

Asıl zikir itaat etmek, Allah'a âsi olmamak.

Bunu iyi bilin, iyice öğrenin! Zikir ve zikre müteallik, onunla uyumlu olan her şeyi Allah sever. Dünyada onlar mel'ûn değil.

Allah camiye sever. Neden? İçinde zikir oluyor.

“—E hocam, her camide toplanıp halka olup *Lâ ilâhe illa'llah* demiyorlar.”

Yahu namaz da zikirdir. Namaz kılınmıyor mu? Zikir işte. Kur'an okunmuyor mu? İşte zikir. Veyahut insan şahsen orada oturduğu zaman bir şeyler yapmıyor mu?

Allah burayı da sever. Zikre müteallik her şeyi sever. Onunla bağlantılı her şeyi sever. Onlar mel'un değil.

Başka? *(Ve âlimün)* “Alimi de sever.”

Muhterem kardeşlerim!

“Allah alimi sever. *(Ve müteallimün)* Allah talebeyi de sever.”

Allah hocayı da sever, talebeyi de sever; şeyhi de sever, müridi de sever; öğreteni de sever, öğreneni de sever.

El-hamdü lillah, çok şükür... Allah bizi yolundan ayırmasın. İlimden ayırmasın. İrfandan ayırmasın. İhsandan ayırmasın.

İlim, “bilmek” demek. İrfan, “bildiğiyle adam olmak” demek.

İhsan da, “evliyâ olmak” demek. Kısaca işin kademesi, mertebesi bu.

Sonra bir cümle daha söylüyor, aynı hadîs-i şerifin içinde, ne buyuruyor Peygamber Efendimiz:

(Feinne evvele fitneti benî isrâîle kâne fi'n-nisâi)

Bizden evvel ümmetler gelmiş, yaşamış ya; bir tanesi de benî İsrail, İsrailoğulları. “Benî İsrail kavminin ilk fitnesi kadınlar konusundaydı.” İlk imtihan kadınlardandı.

Kadın büyük imtihandır, muhterem kardeşlerim! Neden?

Öbür sayfada gelecek, muhterem kardeşlerim çok güzel hadisler var. İstiyorum ki bütün

gazetecileri, televizyoncuları, hepsini

toplayalım, bu hadisi okuyalım da millet İslâm'ın ne kadar güzel olduğunu, İslâm'ın ne kadar güzel şeylerden bahsettiğini anlasın. İslâm terör diniymiş, neymiş anlasın bakalım, orada görecek.

Ama şimdi söylemiyorum, merak edin diye, merak edince çatlayın... Çatlamayın da, çok merak edin diye, bir daha gelin diye mahsustan söylemiyorum. "Arkası gelecek sayıda..." deyince nasıl mecmualarda öyle olur, söylemiyorum.

Kadınlardan çok büyük fitne var. Erkeğe kadın fitne, kadına da erkek fitne. Ama erkeğinki daha berbat, daha fazla. Erkeğin pozisyonu daha zor. Nikâhsız işler sadece zina, cinsî münasebetle olmuyor. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki; "Gözler de zina eder." Demek ki bakmak da zinaya giriyor, zina sayılıyor. "Eller de zina eder." diyor Peygamber Efendimiz.

Şimdi Batı'dan bir âdet gelmiş... Evvelden bu âdet yoktu. Bizim dedelerimiz zamanında bu âdet yoktu. Bu sadece Kurban Bayramı'nda kurban aldığımız zaman celeple müşteri arasında olurdu, eller sallanırdı. Şimdi böyle bir âdet çıkartmışlar; kadın elini uzatıyor. Fesübhanallah! Elini çeksen oluyorsun gerici, dar fikirli veya gayri medenî. Bu sefer kadın tavuklanmıyor, horozlanıyor, diyor ki:

"—Ben adam yemem!"

Sen adam yemezsin ama adamı helâk edersin!
Sen adam yemez misin? Kaç tane adamın başını yersin sen!

“—Ben adam yemem!” diyor.

Ben biliyorum, řu kulaklarımla duymuřum, duymasam...

“—Ne oluyor, ne kaçıyorsun?” diyor.

Ben senden kaçmıyorum; ben Allah’ın rahmetine ermek istiyorum, gazabından kaçıyorum! Senin istediğin, söylediğin şeylerin âlâsını bilir bu taraf ama Allah’tan korkuyor.

İslâm ne diyor?

Yol nikâhlanma yoludur; buyur, nikâhlan! Dörde kadar da müsaade ediyor. Medenî kanun müsaade etmiyor. Bir tane olacak. Ama kıvırttıyorlar şimdi:

“—Ya bu kanuna bir madde koysak da, birkaç tane olsa da, metrese de müsaade olsa da veyahut metresiyle yakalanırsa zina sayılmasa da, hapse girmese de...”

Kanun çıkartmaya çalışıyorlar, gazetelerde okuyorsunuz. Neden? Duramıyor, yerinde kıvırttırmaya başlıyor.

İslâm’da nikâh var. Düđünü derneği yap, nikâhını yap buyur. Sevap. Tamam. Ama bakışmak yok, konuşmak yok, kırıştırmak yok, peşini takip etmek yok, göz işareti yok, kaç işareti yok, şunu yok, bunu yok, flört yok.

Avrupalılar ne diyor, biliyor musunuz?

“—Delikanlılık çağı altın çağdır. Buluđa erdikten sonra evliliği geç yapmak lazım ki o altın çağında muradınca yaşasın.”

Bak edepsiz! Ne demek istiyor, anlıyorsunuz.

Evlenmesin de ortalığı karmakarış karıştırsın. Öyle diyor, Avrupa bunu istiyor.

İslâm ne diyor?

“—Erken yaşta evlensin, aklını başına toplasın, adam olsun. Günah olmasın.” diyor.

Günaha gidecek bütün yolları kapatıyor; sevaplı yolu, “Buyur, bu taraf serbest.” diyor. “Burası günah, cehenneme gider”, burayı kapatıyor; cennete gidecek yola “buyurun” diyor. “Cennete buradan gidilir beyler, bayanlar; buyurun bu taraftan, lütfen bu tarafa geçin.” diyor. İslâm bunu söylüyor, yasaklamıyor.

Hıristiyanlık yasaklıyor. Evlendin, boşanamazsın! Ya cadalozsa niye boşanmayayım? Hainse, haineyse niye boşamayayım? Boşanamaz. Onlarda, Katoliklik’te boşanmak haram, yasak. Ötekiler isyan etmişler, çıkmışlar o hükümden de... Adam boşanamıyor. Boşanamayınca metres tutuyor, gayri meşru yollara sapıyor.

İslâm öyle yapmıyor. İslâm’ın her şeyi ölçülü. İslâm her şeyi biliyor. Çünkü İslâm’ı gönderen Allah her şeyi biliyor. İslâm’ı, insanı yaratan Allah gönderiyor. Kâinatı yaratan Allah kâinatta yaşamanın reçetesini bize gönderiyor. Nedir o?

İslâm... Kâinatta güzel yaşamanın reçetesi İslâm!

Benî İsrail’in ilk imtihanı, belâsı kadınlardan oldu.

Bizim onlardan aşağı kalır yanımız yok. Hele Yirminci Yüzyıl’da, şimdi en büyük fitne kadınlarla erkekler arasında oluyor. Dervişin

en zorlandığı nokta bu. Evlenmemiş üniversiteli öğrencilerin en çok şikâyet ettiği nokta bu. Şikâyet etmese, kendisini tuttuğundan bunalıma düşüyor, strese düşüyor, vesveseye düşüyor.

Halbuki bu iş normal. İslâm o kadar rahat; evlendirirsin çocuğunu 12 yaşında, biter.

Şimdi herkes 12 rakamını duyunca şaşırıyor; çünkü 32-42-52 rakamına alışmış:

“—12 yaşında çocuk evlendirilir mi?!” diyor.

Evlendir, ne olacak? Hiç haram işlemesin, hiç harama bakmasın, hiç günah işlemesin; daha iyi değil mi?

“—Yok hocam, 12 yaşında evlendirilmez.”

E ne olacak? Evlenmeyecek, 30 yaşına kadar fâsık olarak yaşayacak, fâcir olarak yaşayacak, her gün günah işleyecek, haftada üç defa günah işleyecek. Olur mu?

İslâm öyle değil. İslâm’ı anlamak lazım. İslâm’ı yaşamak lazım. İslâm’ın emrine uyan kurtulur, İslâm’ın emrine uymayan da her yerde bunun cezasını çeker.

Benî İsrail’de ilk fitne kadınlar konusunda olmuştu. Biz de aklımızı başımıza toplayalım. Aklımızı başımıza toplamak, göze sahip olmakla olur, ele sahip olmakla olur, dile sahip olmakla olur; ama ön tedbirleri de almakla olur. Ön tedbirleri alırsın.

Cuma günü, “tele-vaaz” diyorum, radyoya vaaz veriyoruz ya; geçtiğimiz cuma hadîs-i şerif olarak çocukların babalar üzerine haklarını okuduk.

Çocuğun babası üzerindeki haklarından bir tanesi ne?

Büyüdüğü zaman, evlat buluşa erdiği zaman baba onu evlendirecek. Çocuğun hakkı, babanın vazifesi.

Çocuk –bizim derviş– geliyor üniversitede, akıllı uslu çocuk, şartları hazırlıyor, anasına babasına diyor ki:

“–Ben evleneceğim.”

“–Ana beni eversene!” demiyor da, her şeyi hazırlıyor, iyi bir müslüman namzed buluyor.

Baba diyor ki;

“–Yok, seni daha evlendiremem!” Ne olacak?

“–Okulunu bitir de, askerliğini yap da, işini bul da, bilmem ne yap da, bilmem ne yap da, belânı bul da ondan sonra evlendireyim.” Olmaz! Kendisi hazırlayacak, çocuğunu evlendirecek. O vazifesini yapmıyor. Onun vazifesi, çocuğun da hakkı. O vazifesini yapmıyor, boyuna tehir ediyor.

Bana soruyorlar:

“–Hocam evlenmek istiyoruz da bir de şu işimiz var, bir de şu işimiz var... Ne zaman evlenelim?”

“–Yarın evlenin! Daha erken evleneyim diyorsanız, bugün evlenin!” diyorum, bana soranlara...

Aranızda şahitler vardır. Ya yarın evlenin, daha erken yapabilirseniz bugün evlenin, bitsin. Ama tabii ki nikâhla, normal yolla... Çabuk evlenin, bu mesele bitsin.

Hayatın en mühim meselesi gibi herkesin kafasında büyüttükleri bir meseledir bu evlilik...

“—Acaba kiminle evleneceğim? Nasıl olacak? Saçı nasıl olacak, kaşları nasıl olacak, gözü nasıl olacak?..”

Gece gündüz hayalinde, düşünde...

“—E ne oluyor?”

Ders çalışamaz, bilmem ne yapamaz...

Ya bitir şu meseleyi de ondan sonra adam gibi müslüman ol. Ondan sonra işine gücüne bak. Bir ciddi ev adamı ol, aile reisi ol. Ondan sonra adam gibi yaşa, namuslu yaşa, müslüman yaşa, mütedeyyin yaşa; fâsık yaşama! Gündüz müslüman, gece günahkâr olma. Başkası görmese bile Allah görüyor.

İslâm böyle işte. İslâm kötülüğün yolunu kapatıyor, iyiliği emrediyor. İlk fitne onlarda kadından olmuş. Biz kadından, erkekten, evlilikten, seksten günaha düşmeyelim, tedbirimizi alalım. Hadîs-i şerifin sonu böyle geldi.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi Peygamber Efendimiz'in yolundan ayırmasın... Sünnetine uymayı nasip eylesin... Ömrümüzü sevaplı geçirmeyi nasip eylesin... Huzuruna sevdiği razı olduğu kul olarak varalım! Rabbimiz bizi Peygamber Efendimiz'e komşu eylesin... Cennetiyle cemaliyle müşerref eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
24. 03. 1996 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ